

Vida de Maria (XIX): Dormició i Assumpció de la Mare de Déu

Com recordava el Papa, el cel té un cor: el de la Mare de Déu, que va ser portada en cos i ànima al costat del seu Fill per sempre.

01/01/2011

Els últims anys de Maria sobre la terra —aquells que van transcórrer des de la Pentecosta a l'Assumpció—, han estat envolupats en una boirina

tan espessa que gairebé no és possible entreveure'ls amb la mirada, i molt menys penetrar-los. L'Escriptura calla, i la Tradició ens fa arribar només ressons llunyans i incerts. La seva existència va transcórrer callada i laboriosa: com a font amagada que dona aroma a les flors i frescor als fruits. *Hortus conclusus, fons signatus* (Ct 4, 12), l'anomena la litúrgia amb paraules de la Sagrada Escriptura: hort tancat, font segellada. I també: font d'aigües vives, rierols que baixen del Líban (Ibíd., 15). Com quan estava al costat de Jesús, va passar inadvertida, vetllant per l'Església en els seus començaments.

És ben clar que va viure, sense cap dubte, al costat de sant Joan, ja que havia estat confiada a la seva cura filial. I sant Joan, en els anys que van seguir la Pentecosta, va viure habitualment a Jerusalem; allí el trobem constantment al costat de

sant Pere. En l'època del viatge de sant Pau, en vigílies del Concili de Jerusalem, cap a l'any 50 (cf. *Ac*, 15, 1-34), el deixeble estimat figura entre les columnes de l'Església (*Gal* 2, 9). Si Maria estava encara al seu costat, hauria de rondar els 70 anys, com afirmen algunes tradicions: l'edat en què la Sagrada Escripura xifra la maduresa de la vida humana (cf. *Sal* 89, 10).

Però el lloc de Maria era al Cel, on el seu Fill l'esperava. I així, un dia que roman desconegut per a nosaltres, Jesús se la va emportar amb Ell a la glòria celestial. En declarar el dogma de l'Assumpció de Maria, el 1950, el Papa Pius XII no va voler dirimir si la Mare de Déu va morir i va ressuscitar tot seguit, o si va marxar directament al cel sense passar pel tràngol de la mort. Avui dia, com en els primers segles de l'Església, la major part dels teòlegs pensen que també Ella va morir, però —igual que

Crist— la seva mort no va ser un tribut al pecat —era la Immaculada! —, sinó per assemblear-se més completament a Jesús. I així, des del segle VI, va començar a celebrar-se a Orient la festa de la Dormició de la Mare de Déu: una manera d'expressar que es va tractar d'un trànsit més semblant al somni que a la mort. Va deixar aquesta terra — com afirmen alguns sants— en un transportament d'amor.

Els escrits dels Pares i escriptors sagrats, sobretot a partir dels segles IV i V, refereixen detalls sobre la Dormició i l'Assumpció de la Verge basats en alguns relats que es remunten al segle II. Segons aquestes tradicions, quan Maria estava a punt d'abandonar aquest món, tots els Apòstols —excepte Jaume el Major, que havia patit martiri, i Tomàs, que es trobava a l'Índia— es van congregar a Jerusalem per acompanyar-la en els seus últims

moments. I una tarda serena i blanca li van tancar els ulls i van dipositar el seu cos en un sepulcre. Al cap de pocs dies, quan Tomàs, arribat amb retard, va insistir a veure el cos de la Verge, van trobar la tomba buida, mentre s'escoltaven cants celestials.

Al marge dels elements de veritat continguts en aquestes narracions, el que és absolutament cert és que la Mare de Déu, per un privilegi especial de Déu Omnipotent, no va experimentar la corrupció: el seu cos, glorificat per la Santíssima Trinitat, va ser unit a l'ànima, i Maria va ser assumpta al cel, on regna viva i gloriosa, al costat de Jesús, per glorificar Déu i intercedir per nosaltres. Així ho va definir el Papa Pius XII com a dogma de fe.

Malgrat el silenci de l'Esriptura, un passatge de l'Apocalipsi deixa entreveure aquest final gloriós de la Mare de Déu. Un gran senyal

aparegué en el cel: una dona vestida de sol, la lluna als seus peus, i sobre el seu cap una corona de dotze estrelles (Ap 12, 1). El Magisteri veu en aquesta escena, no només una descripció del triomf final de l'Església, sinó també una afirmació de la victòria de Maria (tipus i figura de l'Església) sobre la mort. Sembla com si el deixeble que havia tingut cura de la Verge fins la seva marxa al cel, hauria volgut deixar constància —d'una manera delicada i silenciosa— d'aquest fet històric i salvífic que el poble cristià, inspirat per l'Esperit Sant, va reconèixer i va venerar des dels primers segles.

I nosaltres, impulsats per la litúrgia en la Missa de la vigília d'aquesta festa, aclamem la Mare de Déu amb aquestes paraules: *gloriosa dicta sunt de te, Maria, quae hodie exaltata es super choros angelorum*: benaurada ets, Maria, perquè avui has estat elevada sobre els cors dels àngels i,

juntament amb Crist, has assolit el triomf etern.

J. A. Loarte

pdf | document generat
automàticament des de [https://
opusdei.org/ca-ad/article/vida-de-maria-
xix-dormicio-i-assumpcio-de-la-mare-
de-deu/](https://opusdei.org/ca-ad/article/vida-de-maria-xix-dormicio-i-assumpcio-de-la-mare-de-deu/) (30/03/2026)